

БОШКО СУВАЏИЋ

НА ВЕСТ О МАЈЧИНОЈ СМРТИ

I

*И онда су ње, мршву, ходником одвезли. (Јеси ли се, мама,
много уљацила?)
Положену на ољтар шаљига-колица. (Гле како им сирце
удови, уморна сирацила.)
„Није ти Ваца мајка, Господине, већ шруј без лица.”
(Сама се шама у плаху зацила.)*

*Било је пусто и сабласно то јуиро кад су ње одвезли (саму,
у мраку, без кисеоника).
Ишод враћа, у дну ходника, дежурала је ниш свејла.
Зујали су месечеви зучаници са сребрне кујоле звоника.
(Или је негде шаучину са бога скидала мејла.)*

*И шраг у ходнику бејацие налик невидљивој црши
што се не сме прећи; линији која дељацие свеј на два дела
(без шомје).
Ни бол ши не мину шреко свејог чела (блажог, и у смрши).*

*Ноћна Клишесира, у белом оделу,
вукла је, не журећ, шокрешну кайелу
медицинска сесира. (Само су весело шандркале клошје.)*

II

*Сад си у сандуку, где шавају мршви,
док ши се у сшежна и зайешћа закивају клинци;*

живици у своје мраку – каји-невидимци,
очи су ти фењери у подземној цркви.

(Љуци се свејла, као плакаји,
у кори мозга, сјајноме чираку.
Три сунца ти се играју у мраку:
дишу помрчине, ветрови сакаји.)

Ти, суци мисао, љубав и милоци,
сад си моци бића и биће моци
(живоја сјајно, пуно обећања).

Гробом, Еуридика, дижец нову меру
мери своја лика; у том несесеру
Орфеј је оишика (пуна увећања).

III

Зар никад вице не рећи ти: мама.
Ни гласа, ни звука, пребијеног словца?
На столу поскуре мриво Богословца.
(Ни видра, ни овца). Кољиво и сарма.

Зар никад вице не таћи ти лице (очи вреле)
ни пеже, ни боре, младеж изнад усне,
руке подреле? (Боже: свеици цито у теби усне
расиростири видике ко златне амреле.)

Зар никада вице ни гласа ни звука,
пребијеног словца? (Само гола јама?)
Од хиљаду гласова (и стоишину бука)

ниједан да мине кроз вицње пориале?
(Уводи ме, живо, у судње олпаре.)
Зар никад вице не рећи ти: мама?

IV

Улазиц у јесму као на сахрану,
и с тобом госи гладни, прождрљиви:
јер мриви су живи, да, мриви су живи,
а живи умиру у сваком свом дану.

Улазиц: како ћу ње ословићи?
Ноћ се сјуцића у црном кимону
(„И рече Исус Симону:
не бој се, од сада ћеш људе ловићи.“)

Улазиц у њесму (нејокрејни свемир),
њек сјих се заискри ко њалас на мору.
Смрј је њоравнала сваку њвоју бору

и ујокојила сваки њвој немир.
(Пијац ме: а ја немам одговоре
на њињања која њебе море.)

V

Без њебе, ницића
сам (неисјисана харџија): шума без дрвећа, јело без
соли, село без куће,
река без уцића. (Бол цио не боли.)
Сен, ојсена, магла: ницића.

Смрј је рејка болесј (дивна аномалија): од воде
џуцића, од еја сјарија (џица
од звука).
Шја сања њвоја смежурана рука
док цкројци њо мени као мејтеорска кица?

Ноћ је најукла сфинџа;
несавладивом линијом у себи њодељена на два дела.
Море, усољена харинџа:

звезде, јајо сардела.
Рађац ме, од еја сјарија (џи, које нема вице).
Без њебе, ницића сам. (Харџија.) Осјавинска расјрава
кице.

(Из рукописа Узрасњање вајре)